

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 7C/119/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216203459
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2018:8216203459.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom JUDr. Romanom Lajošom, v spore žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., Československé armády 954/7, 500 03 Hradec Králové, IČ: 24785199, Česká republika, zastúpený JUDr. Jiřím Šmídom, usadeným euroadvokátom, ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka, Ul. Svornosti 43, 821 09 Bratislava, IČO: 47 255 773 proti žalovanej: F. K., T.. XX.X.XXXX, T.I.. Z.. K.. W.. G. XXXX/XX, XXX XX H., o zaplatenie 6.250,23 Eur s príslušenstvom, takt

rozhodol:

Súd žalobu žalobcu v celom rozsahu z a m i e t a .

Žalovanej p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu 4.7.2016 a opravenou podaním doručeným 21.7.2016 domáhal zaplatenia sumy 5.769,23 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % p.a. zo sumy 5.769,23 Eur od 18.10.2015 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania a náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že žalovaná nehradila splátky poskytnutého úveru, s ktorým sa dostala do omeškania, preto Slovenská sporiteľňa a.s. výzvou z 8.9.2014 vyzvala žalovanú k úhrade, ale keďže žalovaná výzve nevyhovela Slovenská sporiteľňa a.s. úver 3.10.2014 zosplatnila. Žalovaná Slovenskej sporiteľni a.s. do postúpenia pohľadávky uhradila sumu 3.971,52 Eur. Predmetná pohľadávka vrátane jej príslušenstva bola na žalobcu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 29.10.2014. Istina činila 5.579,78 Eur a príslušenstvo (zmluvný úrok 815,92 Eur, zmluvný úrok z omeškania 28,43 Eur, zákonný úrok z omeškania odo dňa zosplatnenia do postúpenia 86,53 Eur a pôvodné poplatky 0,00 Eur) činilo 930,88 Eur. Žalovanej bola zmena veriteľa oznámená listom zo dňa 11.11.2014. Dňa 12.1.2015 uzatvorili žalobca a žalovaná právny dokument s názvom „Dohoda o urovnání“ (ďalej len „Dohoda“). Predmetom urovnania bolo odstránenie spornosti a pochybnosti ohľadom úrokov z vyššie uvedeného dlhu. Pre odstránenie pochybnosti bola medzi žalobcom a žalovanou uzatvorená Dohoda, v ktorej sa pôvodný záväzok vo výške 6.510,66 Eur (istina 5.579,78 Eur, úrok a úrok z omeškania 930,88 Eur a pôvodné poplatky 0,00 Eur) nahrádza novým záväzkom vo výške 6.250,23 Eur. Na základe Dohody došlo jednoznačne v prospech žalovanej k níženiu jej dlhu. Žalovaná sa tak zaviazala uhradiť čiastku 6.250,23 Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 5,00 % p.a. Celkovo sa tak žalovaná zaviazala uhradiť 7.892,40 Eur, a to formou 118 mesačných splátok.

3. Žalovaná sa k žalobe, ktorá jej bola doručená do vlastných rúk 10.10.2016 písomne nevyjadrila.

4. Podaním z 18.10.2017 žalobca žiadal zaplatenie sumy 6.424,13 Eur spolu so zákonným úrokom zo sumy 5.579,78 bez uvedenie jeho výšky. Vzhľadom na to, že podaním žiadal žalobca priznať viac, než čoho sa pôvodne domáhal, súd podanie posudzoval ako návrh na zmenu návrhu o ktorom rozhodol na pojednávaní konanom 2.5.2018 tak, že túto zmenu návrhu súd nepripustil s prihliadnutím na § 294 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého sa zmena žaloby v spotrebiteľských sporoch nepripúšťa, ak je žalovaným spotrebiteľ.

5. Súd vykonal vo veci pojednávanie 2.5.2018. Na pojednávanie sa dostavila za žalobcu poverená advokátska koncipientka substitučne splnomocneného právneho zástupcu žalobcu (doručenie vykázané 27.2.2018 a 9.4.2018), žalovaná a právny zástupca žalovanej (doručenie vykázané 5.4.2018). Súd preto konštatoval splnenie podmienok pre vykonanie pojednávania a pojednávanie otvoril. Na nariadenom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom žalovanej a oboznámením listinných dôkazov pripojených k žalobe: zmluva o splátkovom úvere uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a F. H., toho času K. dňa 24.3.2010 na č.l. 4-6, všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s. na č.l. 7-12, výzva Slovenskej sporiteľne, a.s. z 8.9.2014 na č.l. 13, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo 6.10.2014 na č.l. 14 s pripojenou doručenkou, zmluva o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 29.10.2014 na č.l. 15-18, oznámenie o postúpení pohľadávky vydané Slovenskou sporiteľňou, a.s. zo dňa 11.11.2014 na č.l. 19, dohoda o urovaní uzavretá medzi žalobcom a žalovanou zo dňa 12.1.2015 na č.l. 20-21, výzva žalobcu na č.l. 22, zosplatenie dlhu zo 17.5.2016 na č.l. 24, zostava - prehľad úveru na č.l. 27-29, výzva Slovenskej sporiteľne, a.s. z 13.12.2012 na č.l. 55, pričom bol zistený nasledovný skutkový stav.

6. Žalovaná k veci pri svojom výsluchu vypovedala, že v roku 2010 si požičala od Slovenskej sporiteľne, a.s. sumu 6.500,- Eur, ktorú splácala po istú dobu, pokiaľ som nebola tehotná. Následne úver prestala splácať z dôvodu, že manžel bol nezamestnaný a ona bola na rodičovskej dovolenke, z dôvodu ktorého mala nižší príjem. Uviedla, že sa chcela dohodnúť so Slovenskou sporiteľňou, a.s. na znížení splátok, no Slovenská sporiteľňa, a.s. takúto dohodu odmietla. Neskôr za ňou prišiel muž, ktorý sa najskôr predstavil ako exekútor z banky, pri druhom stretnutí vyplynulo, že ide o zástupcu spoločnosti KRUK, resp. ich advokáta, ktorého meno nevedela uviesť. Keď ju navštívil prvýkrát, rozprávali sa o splácaní úveru pred bytovkou. Žiadal dlh z tohto úveru splácať v splátkach po 12,- Eur mesačne a na papieriku jej nechal číslo účtu, na ktorý má splátky poukazovať. Tieto splátky zaplatila asi 3 alebo 4 krát. Asi dva mesiace po prvom stretnutí našla odkaz v schránke od žalobcu, aby kontaktovala advokáta. Keď menovaný prišiel tretíkrát, dal jej podpísať dohodu, aby mohla dlh splácať. Uviedla, že dohodu podpísala pred bytovým domom bez jej prečítania, pretože som mala 2-ročného syna, o ktorého som sa starala, pričom samotné stretnutie trvalo 5 - 10 minút. Ďalej uviedla, že ohľadne výšky dlhu nebol žiaden spor a to ani v čase, keď dlh z tohto úveru mala voči Slovenskej sporiteľni, a.s. a rovnako ani neskôr, keď dlh začala vymáhať spoločnosť KRUK s.r.o.

7. Žalobca pripojil k žalobe dohodu o urovaní, z ktorej bolo zistené, že dňa 12.1.2015 žalobca ako veriteľ uzavrel so žalovanou ako dlžníkom dohodu o urovaní podľa § 585 a nasl. Občianskeho zákonníka. V úvodnej časti A dohody o urovaní je uvedené, že medzi právnym predchodcom veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. a dlžníkom bola uzatvorená zmluva č. XXXXXXXXXX. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi právnym predchodcom veriteľa a veriteľom dňa 29.10.2014 došlo k postúpeniu pohľadávok vyplývajúcich zo zmluvy č. XXXXXXXXXX na veriteľa. V časti B dohody o urovaní je uvedené, že dlžník záväzky vyplývajúce zo zmluvy riadne a včas neplnil, preto má dlžník voči veriteľovi záväzok v celkovej výške 6.510,66 Eur (z toho je istina 5.579,78 Eur, úroky a úroky z omeškania 930,88 Eur a zmluvné pokuty, poplatky a inkasné náklady 0,- Eur), s ktorého zaplatením je v omeškaní. Medzi veriteľom a dlžníkom je výška záväzku dlžníka voči veriteľovi z titulu zmluvy sporná, preto uzatvárajú dohodu o urovaní, na základe ktorej všetky vzájomné práva a záväzky vyplývajúce zo zmluvy, ako sú špecifikované v časti A, spôsobom uvedeným v časti C tejto dohody. Zmluvné strany sa dohodli, že doterajší záväzok dlžníka vrátane jeho príslušenstva zaniká a nahrádza sa novým záväzkom dlžníka uhradiť veriteľovi dlžnú čiastku 6.250,23 Eur spolu s úrokovou sadzbou 5 % ročne z dlžnej čiastky úveru, takže celková dlžná čiastka je 7.892,40 Eur. Dlžník bude uhradený pravidelnými mesačnými splátkami v zmysle rozpisu. Výška splátky poradové č. 1 (splatnej 7.1.2015) až poradové č. 117 (splatnej 15.10.1924) je 67,- Eur, výška splátky poradové č. 118 (splatnej 15.11.2018) je vo výške 53,40 Eur. Splátky budú splatené dlžníkom na bankový účet veriteľa. Podľa časti C ods. 5 sa zmluvné strany dohodli, že ak sa dlžník ocitne v omeškaní s úhradou akejkoľvek splátky, stáva sa celý záväzok s príslušenstvom

bez ďalšieho okamžite splatný. Dlžník je povinný zaplatiť celú dlžnú čiastku veriteľovi do troch dní od splatnosti príslušnej platby, s ktorou je v omeškaní a ktorá viedla k splatnosti celého záväzku.

8. Z predložených listinných dôkazov ďalej bolo súdom ustálené, že Slovenská sporiteľňa a.s. (ďalej aj „banka“) so žalovanou uzavrela 24.3.2010 zmluvu o splátkovom úvere, ktorého predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 6.300,- Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v splátkach po 110,30 Eur mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci a prvou splátkou v sume 25,23 Eur, počet splátok 120 od 20.4.2011, konečná splatnosť úveru: 20.3.2020.

9. Pôvodný veriteľ úverovej zmluvy bola banka, ktorá mala žalobcovi ako nebankovej spoločnosti zmluvou o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE z 29.10.2014 postúpiť pohľadávku z predmetnej úverovej zmluvy. Oznámením zo dňa 11.11.2014 Slovenská sporiteľňa a.s. oznámila žalovanému postúpenie pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka z úveru č. XXXXXXXXXX. Výzvou z 8.9.2014 žalobca žiadal od žalovanej úhradu dlhu v sume 1.130,78 Eur. Doručovanie tejto výzvy žalobca nepreukázal.

10. Z oznámenia právneho predchodcu žalobcu zo 6.10.2014 vyplýva, že pohľadávka žalobcu z predmetného úveru bola vyhlásená k 3.10.2014 celá za splatnú v zmysle bodu 7.6.1. Všeobecných obchodných podmienok vydaných Slovenskou sporiteľňou, a.s., účinných od 1.8.2002. Toto oznámenie bolo žalovanej doručené doporučenou zásielkou 10.10.2014.

11. Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou (§ 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej „CSP“).

12. Predmetom sporu bolo plnenie z dohody o urovaní uzatvorenej žalovanou so žalobcom, ktorý bol postupníkom v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi veriteľom žalovaného Slovenskou sporiteľňou a. s. a žalobcom zo dňa 29.10.2014.

13. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

14. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

15. Zmluva o úvere patrí medzi tzv. absolútne obchody (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka), avšak právny vzťah medzi stranami založený predmetnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere bolo treba posudzovať i podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa, popri ostatných zákonoch o ochrane spotrebiteľa (č. 634/1992 Zb., resp. č. 250/2007 Z.z.) a o spotrebiteľských úveroch (č. 258/2001 Z.z., resp. č. 129/2010 Z.z.).

16. Podľa § 2 písm. a/ a b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme a zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

17. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

18. Podľa § 53 ods. 1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky,

ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

19. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

20. Podľa § 524 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

21. Podľa § 525 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

22. Podľa § 526 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

23. Podľa § 585 Občianskeho zákonníka, dohodou o urovaní môžu účastníci upraviť práva medzi nimi sporné alebo pochybné. Dohoda, ktorou majú byť medzi účastníkmi upravené všetky práva, sa netýka práv, na ktoré účastník nemohol pomýšľať. Ak bol doterajší záväzok zriadený písomnou formou, musí sa dohoda o urovaní uzavrieť písomne: to isté platí, ak sa dohoda týka premlčaného záväzku. Doterajší záväzok je nahradený záväzkom, ktorý vyplýva z urovnania.

24. Pokiaľ žalobca vyvodzoval žalovaný nárok z dohody o urovaní z 12.1.2015 súd uvádza, že urovanie je dvojstranným právnym úkonom, ktorého následkom je zánik pôvodného záväzku a súčasný vznik záväzku nového. Predpokladom uzavretia dohody o urovaní je pochybnosť alebo spornosť práv a povinností ako subjektívnych postojov k existencii určitého práva a povinnosti. Jej zmyslom je odstránenie všetkých pochybností zmluvných strán. Pôvodný záväzok v tomto prípade vyplýval zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej dňa 24.3.2010 medzi veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovanou ako dlžníčkou.

25. Z obsahu dohody o urovaní nevyplýva či vôbec a aké skutočnosti boli medzi stranami sporné. Žalobca v časti B uviedol výšku dlhu 6.510,66 Eur so špecifikáciou (istina - 5.579,78 Eur, úrok a úrok z omeškania 930,88 Eur, zmluvná pokuta, poplatky a inkasné náklady - 0,- Eur) s tým, že v nasledujúcej časti je uvedené, že strany si urovaním dohodli novú výšku dlhu 6.250,23 Eur, bez uvedenia z akých položiek nová suma pozostáva. Dlžník bol povinný uhradiť celkovú dlžnú čiastku 7.892,40 (t. j. dlžnú sumu 6.250,23 Eur s úrokom 5 % ročne) v mesačných splátkach v zmysle v dohode uvedeného rozpisu splátok. Z dohody o urovaní teda nie je zrejmé, ktorá časť dlhu (istina, úrok, úrok z omeškania, zmluvná pokuta, poplatky, prípadne iné) bola medzi stranami sporná a akým spôsobom tento spor strany odstránili, teda v akej časti dlžnej sumy žalobca „ustúpil“. Zo záveru časti D urovnania ďalej vyplýva, že celá dohoda bola žalovanej vopred pripravená a žalovaná ju len podpísala a zaslala späť žalobcovi. Z takto uzavretej dohody vôbec nevyplýva vôľa strán dospieť k urovnaniu ich záväzku, teda z nej nevyplýva, že by strany vôbec mali medzi sebou sporné dlžné položky, v čom boli spory, nejasnosti ani nie je zrejmé, ktoré dlžné položky naďalej ostali predmetom záväzku a ktoré boli vypustené. Žalovaná vypovedala, že zmluvu podpísala bez jej prečítania a z okolností jej uzavretia vyplýva, že bola vopred pripravená žalobcom ako formulárový typ zmluvy. Výšku pohľadávky voči Slovenskej sporiteľne pritom po celý čas nespochybňovala a žalobca ani neprodukoval tvrdenia, nieto ešte dôkazy, v čom mal byť pôvodný záväzok vyplývajúci zo zmluvy o splátkovom úvere sporný.

26. S ohľadom na uvádzané je uzavretie dohody o urovnaní možné označiť za nekalú obchodnú praktiku žalobcu v zmysle § 7 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobca nepatrne čiastočne znížil svoj záväzok voči žalovanej o sumu 260,43 Eur a poskytol jej možnosť uhradiť ho v splátkach, avšak v skutočnosti mala žalovaná uhradiť 7.892,40 Eur, teda viac než bol „sporný“ záväzok (6.510,66 Eur). Žalobca dosiahol, že žalovaná mala byť povinná plniť mu nový záväzok, a teda premlčacia doba začína plynúť nanovo. Priemerný spotrebiteľ mohol klamlivé „ústupky“ (zníženie dlhu a splátky) zo strany žalobcu vnímať pozitívne, čo mohlo ovplyvniť jeho ekonomické správanie (§ 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z.). Nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to aj súvislosti s plnením záväzku spotrebiteľa vrátane vymáhania pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy (§ 7 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). Žalobca porušil zákon, keď dosiahol uzavretie dohody o urovnaní za použitia nekalej obchodnej praktiky, preto ide o právny úkon odporujúci zákonu a zároveň o právny úkon, ktorý zákon obchádza, pretože v skutočnosti nesleduje uzavretie dohody o urovnaní, ale uznanie nového dlhu dlžníkom a predĺženie premlčacej doby, a preto je neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

27. V ďalšom sa súd zaoberal aj otázkou existencie záväzku žalovanej voči žalobcovi z uzavretej zmluvy o splátkovom úvere z 24.3.2010. Žalobca nepopieral postavenie žalovanej v ich zmluvnom vzťahu so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Nemôžu preto byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie celej zmluvy, včítane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý i prechodu práv a povinností zo zmluvného vzťahu z pôvodného veriteľa na žalobcu. Základným znakom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať ustanovenia spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, t. j. neprijateľné podmienky.

28. Neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú v ustanovení § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka vymedzené iba príkladom, čo znamená, že nejde o výpočet taxatívny a ako neprijateľnú podmienku možno vyhodnotiť aj iné zmluvné dojednania, pričom základným kritériom je vytvorenie nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

29. Zmluvný vzťah medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanou má charakter spotrebiteľského úveru, poskytnutého bankou. Už citované ustanovenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka síce veriteľovi, ktorým v tomto prípade bola Slovenská sporiteľňa, a.s., umožňuje svoju pohľadávku postúpiť na iného aj bez súhlasu dlžníka, v tomto prípade žalovaného, ale za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 525 Občianskeho zákonníka, teda nesmie odporovať dohode medzi stranami vzťahu ani zákonu.

30. Súd nezistil, že by postúpeniu pohľadávky Slovenskou sporiteľňou, a.s. na žalobcu bránila dohoda, ktorá by bola uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanou.

31. Úver žalovanej bol poskytnutý bankou, ktorá úvery poskytuje na základe bankovej licencie. Bolo preto povinnosťou súdu zisťovať, či obmedzenia pre postúpenie pohľadávky bankou na iný subjekt, navyše v tomto prípade na subjekt nebankový nepozná zákon o bankách (zákon číslo 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov). V tejto súvislosti súd uvádza, že vzhľadom na postavenie žalovanej ako spotrebiteľa, bola daná povinnosť súdu vykonať ex offo súdnu kontrolu zmluvy o úvere, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a to napriek nečinnosti žalovaného, lebo pri spotrebiteľských zmluvných vzťahoch má súd dbať o to, aby nevedomosť spotrebiteľa nebola na jeho úkor a vyvažovať tak práva a povinnosti oboch strán (porovnaj uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 6Cdo 1/2012). Rovnako tak bol súd povinný zisťovať, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorej úhrada je predmetom sporu, pričom v tomto smere súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.1.2009 sp. zn. 1Cdo 76/2007.

32. Vo vzťahu k opakovane predkladanej argumentácii k tejto otázke súd uvádza, že súdna prax sa odklonila od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/01, na ktoré rozhodnutie poukazoval žalobca, a podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo 49/2008 zo dňa 14.5.2008 ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 76/2007 zo dňa 28.1.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie

neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo, a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca, a nemožno vyvodiť ani to, že dlžník by mohol namietat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky len vtedy, ak by postupca postúpenie pohľadávky dlžníkovi neoznámil, ale postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal; na takéto rozlišovanie v postavení dlžníka nemožno nájsť oporu v ustanovení § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 3.7.2012.

33. Podľa § 89 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, banka a pobočka zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Klient má právo na uzavretie zmluvy o obchode v slovenskom jazyku, ako aj na poskytovanie informácií od banky a pobočky zahraničnej banky, na predkladanie podaní banke a pobočke zahraničnej banky a na uskutočňovanie inej komunikácie s bankou a pobočkou zahraničnej banky v slovenskom jazyku; týmto nie je dotknutá možnosť súbežného používania iných jazykov, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo ak sa na tom banka alebo pobočka zahraničnej banky so svojim klientom písomne dohodnú, pričom klient má právo vybrať si rozhodujúci jazyk pre znenie zmluvy, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/20170201>>.

34. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

35. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovanou existoval občianskoprávny záväzkový vzťah, titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri jej uzatváraní žalovaná ako spotrebiteľ nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a predchodca žalobcu ako dodávateľ tak konal.

36. Žalobca sa v konaní od žalovanej domáhal zaplatenia žalovanej sumy z pohľadávky, ktorú mal pôvodne (t. j. pred podpisom dohody o urovnaní vo vzťahu ku ktorej súd ustálil, že je neplatná) nadobudnúť zmluvou o postúpení od banky, preto súd skúmal aj vecnú aktívnu legitímáciu na strane žalobcu a dospel k záveru, že nie je daná, pretože v konaní žalobca síce predložil výzvu Slovenskej sporiteľne, a.s. z 8.9.2014 pre žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy s upozornením na omeškanie, avšak bez upozornenia na možnosť postúpenia pohľadávky a už vôbec nepreukázal jej odoslanie a reálne doručenie žalovanej. Tým sa nepreukázalo platné postúpenie predmetnej pohľadávky na postupníka t.j. žalobcu, ktorý nie je bankou (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/722/2015 z 10.8.2016, ako aj rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/50/2017 zo 17.8.2017, sp. zn. 7Co/7/2017 z 24.8.2017, sp. zn. 2Co/220/2016 z 30.8.2017, či sp. zn. 20Co/124/2016 z 28.9.2017) a tým nebola dodržaná ani lehota 90 kalendárnych dní, ktorá je určená pre klienta na plnenie svojho dlhu, čím

môže docieľiť nepostúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Pritom je irelevantné, ak neboli splnené uvedené podmienky, s akou sumou bola žalovaná v omeškaní, ak nebolo preukázané vyhotovenie ani doručenie výzvy a tiež zákonná lehota za účelom možnosti splnenia dlhu pred jeho postúpením. Neobstoí ani argumentácia, že túto okolnosť žalovaná nenamietala, keďže v spotrebiteľských sporoch súd aj bez návrhov spotrebiteľa môže vykonať dôkazy na preukázanie relevantných skutočností. Pre splnenie podmienok postúpenia nepostačuje preukázanie doručovania oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo 6.10.2014, pretože toto oznámenie nebolo doručené žalovanej najmenej 90 dní pred postúpením pohľadávky. Zároveň súd poznamenáva, že k postúpeniu pohľadávky došlo do jedného mesiaca potom, ako bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru.

37. Písomná výzva upravená v citovanom zákonom ustanovení (§ 92 ods. 8 veta prvá zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách) je faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta, po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 90 dní. V prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovanému, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitímáciu.

38. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamietajú (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

39. Slovenská sporiteľňa, a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu voči žalovanému na žalobcu len po tom, ak bol klient napriek jej písomnej výzve, ktorá by bola doručená nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu klienta. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli, bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť bol povinný súd v konaní ex offio aj bez námietky žalovanej prihliadnúť (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/445/2015 z 19.4.2016).

40. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno preukázania postupiteľnosti (spôsobilosti na postúpenie) takejto pohľadávky pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s., teda licencovaného subjektu oprávneného podľa zákona o bankách poskytovať spotrebiteľské úvery, na žalobcu, z ktorého by mu vzniklo právo vymáhať žalovanú pohľadávku.

41. Súd podporne poukazuje i na výklad ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách Krajským súdom v Žiline v rozhodnutí sp.zn. 7Co/715/2015 z 24.2.2016, ktorý uvádza, že uvedené zákonné ustanovenie v prvej vete hovorí o tom, že ak bola doručená písomná výzva banky na úhradu dlžnej sumy, napriek ktorej však za obdobie dlhšie ako 90 kalendárnych dní túto dlžnú sumu dlžník neuhradí, môže banka pohľadávku postúpiť inej osobe, ktorá nie je bankou aj bez jeho súhlasu. Veta druhá hovorí o tom, že banka takéto právo nemôže uplatniť, ak by jej klient pred postúpením uhradil omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva. Banka však aj v prípade, že klient uhradí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, môže pohľadávku postúpiť v prípade, ak súčet všetkých omeškaní so splnením, čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke, alebo pobočke zahraničnej banky, presiahol jeden rok. Inými slovami povedané, banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. V prípade, ak by aj po uplynutí 90 dní klient svoj peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní, uhradil, takto banka postupovať nemôže, ak však po uplynutí 90 dní klient svoj omeškaný peňažný záväzok uhradí, ale ide o peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní dlhšie ako 1 rok, môže banka aj napriek tejto úhrade pohľadávku postúpiť. Uvedené vyplýva aj z formulácie „napriek písomnej výzve...“, čo znamená, že najskôr musí byť vyhotovená a odoslaná písomná výzva a potom môže nastať

situácia, že klient bude dlhšie ako 90 dní v omeškaní alebo nebude, teda táto okolnosť je až následná a od nej sa odvíja možnosť postúpiť pohľadávku na nebankový subjekt.

42. Súd sa nestotožňuje s názorom, že z nesplnenia podmienok definovaných v § 92 ods. 8 zákona o bankách nemôže vyvodzovať závery o platnosti, resp. neplatnosti posudzovaného postúpenia. Podľa názoru súdu ide totiž o špeciálnu normu upravujúcu postup pri postupovaní bankovej pohľadávky. Nemôžu byť pochybnosti v tom, že obmedzenia banky vyplývajúce z ustanovenia § 92 ods. 8 zák. o bankách treba považovať za imanentnú súčasť ústavného práva či už fyzickej alebo právnickej osoby na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov (čl. 19 ods. 3 Ústavy) v tomto prípade údajov o jeho majetkových pomeroch. Odovzdanie údajov o poskytnutom úvere a jeho podmienkach bankou tretej osobe bez splnenia podmienok § 92 ods. 8 zák. o bankách je tak treba považovať za neoprávnené zverejnenie údajov o osobe dlžníka včítane údajov o jeho majetkových pomeroch. Bez významu v tejto súvislosti nie je ani skutočnosť, že poskytovateľ úveru, v tomto prípade banka, je v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti spotrebiteľa o poskytnutie úveru, povinný zo zákona (§ 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z.) zisťovať schopnosti žiadateľa o úver, úver splácať a nesporne v rámci toho zisťovať aj jeho najmä rodinné a majetkové pomery, pričom tieto údaje tvoria obsah dokumentácie o záväzkovom vzťahu ktorú, ako to výslovne vyplýva z ustanovenia § 92 ods. 8 zák. o bankách, je banka povinná pri postúpení pohľadávky, odovzdať postupníkovi. Vzhľadom na uvedené tak nemôžu byť pochybnosti o tom, že podmienky postúpenia pohľadávky bankou tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 92 ods. 8 zák. o bankách, treba považovať za zákonom stanovené podmienky, ktoré musia byť naplnené pre možnosť banky svoju pohľadávku z úveru postúpiť na inú osobu. Bez ich splnenia je postup banky v rozpore s týmto zákonným ustanovením, teda odporuje zákonu, v dôsledku čoho zmluva o postúpení pohľadávky, ktorú by banka bez súhlasu dlžníka, napriek tomu s treťou osobou uzavrela, je podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 525 veta tretia Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Podporne súd opätovne poukazuje aj na závery Krajského súdu v Prešove vo veciach vedených pod sp. zn. 19Co/50/2017, sp. zn. 7Co/7/2017, sp. zn. 2Co/220/2016, či sp. zn. 20Co/124/2016.

43. Napokon súd nespochybňuje právo Slovenskej sporiteľne, a.s. ako poskytovateľa úveru zmluvne s žiadateľom o úver (dlžníkom) upraviť práva a povinnosti pri poskytovaní úveru odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Toto právo nakoniec vyplýva aj z už citovaného súdom ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách. Pokiaľ však žalobca právo Slovenskej sporiteľne, a.s. ako postupcu na postúpenie pohľadávky voči žalovanému na neho zakladá na tomto zákonnom ustanovení a čl. 19 bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., v ktorej nielen žalobca, ale aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí zo dňa 25.8.2016 č.k. 11Co 11/2015-177 vidia dohodu o možnosti Slovenskej sporiteľne, a.s. „kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vznesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akékoľvek požiadavky alebo nie voči klientovi na tretiu osobu alebo preniesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu“, v skutočnosti dohodou nie je. Článok 19 bod 19.16 totiž tvorí obsahovú súčasť Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., ktoré boli dopredu pripravené Slovenskou sporiteľňou, a.s. pre široký okruh jej klientov bez možnosti žalovaných akýmkoľvek spôsobom sa podieľať na ich tvorbe a ovplyvniť ich obsah. Všeobecné obchodné podmienky včítane textu čl. 19 bod 19.16 preto nie je možné považovať za individuálne dohodnuté. Už z tohto dôvodu tento text nemožno považovať za dohodu v zmysle ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách, oprávňujúcu Slovenskú sporiteľňu, a.s. postúpiť pohľadávku voči žalovaným na žalobcu.

44. Všeobecné obchodné podmienky tvoria obsahovú súčasť samotnej zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanou dňa 24.3.2010, v dôsledku čoho text čl. 19 bod 19.16 je treba považovať za zmluvnú podmienku a to podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka (už v predchádzajúcej časti dôvodov tohto rozsudku súd konštatoval, že vzťah založený zmluvou uzavretou Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanými je vzťahom spotrebiteľským, na posúdenie ktorého je treba použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka) neprijateľnou zmluvnou podmienkou už z dôvodu, že nejde o individuálne dohodnutú a ktorú žalovaná musela prijať, ak chcel vstúpiť do zmluvného vzťahu so Slovenskou sporiteľňou, a.s.

45. Zmluvná podmienka vyjadrená v čl. 19 bod 19.16 navyiac vyvoláva značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa, lebo jednak touto zmluvnou

podmienkou banka zrejme obchádzala ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a tiež, žalovaná ako spotrebiteľ už vopred pri samotnom uzavretí zmluvného vzťahu s bankou dávala súhlas s postúpením akýchkoľvek pohľadávok bankou voči nemu ako dlžníkovi na tretiu osobu (teda aj na zahraničný subjekt, voči ktorému domôcť sa práva zo strany spotrebiteľa by bolo značne sťažené), zatiaľ čo žalovaná takýto súhlas banky na postúpenie pohľadávky voči banke, resp. prevod záväzku voči banke na tretiu osobu nedostala a postúpiť svoju prípadnú pohľadávku voči banke bola oprávnená iba s predchádzajúcim písomným súhlasom banky (viď posledná veta čl. 19 bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok).

46. Nemôžu byť potom pochybnosti o tom, že táto zmluvná podmienka je nielen neprijateľná podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ale tiež absolútne neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Absolútne neplatná zmluvná podmienka nemôže zakladať akékoľvek právo alebo povinnosť, v dôsledku čoho Slovenskú sporiteľňu, a.s. čl. 19 bod 19.16 neoprávňoval postúpiť pohľadávku voči žalovanej žalobcovi, bez dohody so žalovanou. Nakoniec súd dodáva, že k rovnakým záverom došli aj Okresný súd Žilina vo svojom rozsudku zo dňa 1.3.2016 č.k. 6C 285/2013-172, ktorý rovnakú zmluvnú podmienku vo Všeobecných obchodných podmienkach Slovenskej sporiteľne, a.s. určil pre jej neprijateľnosť podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka za neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, ktorý na odvolanie ako vecne správny potvrdil Krajský súd v Žiline svojím rozsudkom zo dňa 26.10.2016 č.k. 7Co 270/2016-210.

47. Nakoľko žalobca nepreukázal ani po tom, ako mu bola súdom poskytnutá lehota na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatnený nárok, pretože nepreukázal platné postúpenie predmetnej pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy z banky na nebankovú spoločnosť, teda svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, súd žalobu v celosti ako nedôvodnú zamietol.

48. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP).

49. O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 1, 2 CSP).

50. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalovaná bola v konaní plne úspešná, súd rozhodol, že žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.